

overdrevent at tænke sig, at Arbejdsløshedskasserne med de nuværende Arbejdslønninger in mente paalagde deres Medlemmer en Arbejdsløshedsforsikrings-Præmie af gennemsnitlig 50 Øre om Ugen, i saa Fald vilde Kasserne komme op paa en aarlig Præmieindtægt af mellem 7 og 8 Mill. Kr. Jeg har bemærket, at Om sætningen under Forholdene før Krigen var ca. 3 Mill. Kr.; 7—8 Mill. Kr. i 1919 vilde være et meget betydeligt Beløb at administrere, næsten tre Gange saa stort som det tidligere. Det vilde være interessant, om dette, som jeg altsaa har hørt, virkelig skulde være nævnt; det vilde for saa vidt tyde paa en meget stor Selvstændighedstrang hos Arbejderne, en Trang, som man ikke kunde andet end tage sin Hat af for. Jeg skal dog bemærke, at jeg ikke har i Sinde at stille noget Forslag i den Retning, jeg vilde blot forhøre mig om, hvorvidt man virkelig i Arbejderkredse kunde tænke sig at overtage det hele selv; og jeg skal endvidere bemærke, at dette selvfølgelig ikke forandrer min og mit Partis Stilling, vi er i høj Grad villige til at tage Lovforslaget under Overvejelse. Jeg skal ikke komme ind paa Takster eller Satsler eller noget som helst i den Retning, men vi er klare over, at Statskassen vedblivende maa have betydelige Udgifter paa dette Omraade.

I øvrigt skal jeg kun pege paa ganske enkelte Ting. Det forekommer mig, at det ikke er heldigt, at al Appel fra Arbejdsløshedsnævnet og i det hele taget i disse Sager gaar til Indenrigsministeren, det vil sige til Socialministeren. Der er altid derved en Fare for en ensidig Afgørelse, og jeg kan sige, at denne Ensidighed tager jeg ogsaa Sigte paa, naar jeg ser hen til den forhaabentlig ikke fjernliggende Mulighed, at vi snart kan faa en anden Socialminister; ogsaa en anden Socialminister eller Indenrigsminister kunde jo tænkes at tage ensidige Hensyn, muligvis til en anden Side. Det er ikke heldigt at have en Appel indrettet saaledes, at man næsten paa Forhaand kan vide, hvorledes Appellinstansens Afgørelse vil falde ud. Jeg kunde tænke mig, at man ligeledes paa dette Omraade gjorde en noget rigeligere Brug af den faste Voldgiftsret.

Ogsaa paa et andet Punkt forekommer den nuværende Ordning mig at være mindre tilfredsstillende, nemlig Hensyn til Ordningen for Sæsonarbejderne; denne synes mig alt for lidt betryggende. En Sæsonarbejder, der i den Tid, han arbejder, tjener særlig meget, er ikke i teknisk Forstand arbejdsløs, naar Sæsonarbejdet ophører. Der bør tages større Hensyn, end der gøres nu, til de Penge, han virkelig har tjent. Hvis en Sæsonarbejder i sin Sæson tjener f. Eks. 4 000 Kr., var det ikke for meget at forlange, at disse Penge ogsaa strakte til for den Tid, hvor han ikke havde Arbejde. Naar Sæsonarbejde betales højere, er det netop, fordi der deri indeholdes en Betaling, den vedkommende skal leve af i den Tid, hvor der ikke forefindes Sæsonarbejde.

Jeg kunde endvidere tænke mig en Rettelse af Loven af 1914, § 5, i hvilken det bestemmes, at man kan danne en anerkendt Arbejdsløshedskasse med 50 Medlemmer. 50 Medlemmer er under de nuværende Forhold for lidt, og der er heller ikke i Øjeblikket nogen Arbejdsløshedskasse, som har færre Medlemmer end 120, saa vidt jeg husker. Det kunde være rimeligt at sætte Lovens Tal op. Det er ikke ønskeligt at opmuntre til at danne alt for mange Smaakasser, hvad man maa ske kunde falde paa i Henhold til denne Bestemmelse. Det er ganske vist hidtil ikke sket, men det forekommer mig rimeligt at forhindre en Udvikling i den Retning.

Det konservative Parti vil, som jeg begyndte med at sige, rette Bestræbelserne paa uopholdeligt at faa de midlertidige Love bort. Der findes vanskeligt nogen Lov, som i Almindelighed har vakt større Utilfredshed i Befolkningen, end netop disse midlertidige Arbejdsløshedslove, og naar det ikke er paatrængende nødvendigt at beholde dem, hvad vi paa ingen Maade kan erkende, bør man komme bort fra dem. Vi vil ind i permanente Forhold, Bestræbelserne maa rettes paa at faa den endelige Arbejdsløshedslov færdig med det samme; men, som jeg sagde før, vi er klare over, at vi ikke kan pludselig springe fra de ekstraordinære Forhold ind i fuldkommen normale Forhold; vi maa have visse Overgangsbestemmelser af for-